

Arrest

nr. 225 111 van 22 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 mei 2019.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. VUYLSTEKE die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidige tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor zijn ex-schoonfamilie.

Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 207 197 van 25 juli 2018 omdat zijn vluchtrelaas –met name zijn vrees te zullen worden vermoord door de neef van zijn vrouw, O.H., die lid was van de sjitische militie Jaish-i-Mahdi, die verantwoordelijk was voor zijn ontvoering in 2007 en die er in 2014 eveneens mee dreigde verzoeker te vermoorden–ongeloofwaardig is en omdat er in Bagdad op dat ogenblik geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont, zo werd in het arrest vastgesteld en geoordeeld, de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten niet aan en hij toont niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

In het kader van verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal op 28 augustus 2018 een beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)' waarbij zijn volgend verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van zijn huidige derde verzoek om internationale bescherming legt verzoeker bijkomende verklaringen af. Zo verklaart verzoeker dat hij bij een terugkeer onmiddellijk zal vermoord worden door zijn ex-schoonfamilie, net zoals zijn broer.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of

ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongelooftwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad werd besloten tot de ongelooftwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonst in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.3. De Raad benadrukt dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 207 197 van 25 juli 2018 werd vastgesteld en geoordeeld dat aan het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas, met name de beweerdte problemen met en vrees voor de familie van zijn ex-vrouw en in het bijzonder haar neef O., -die samen met de sjitische militie waarvan hij lid was verantwoordelijk zou zijn voor de ontvoering en vasthouding van verzoeker en diens broers M. en H. in 2007 en die hen naar het leven staat-, geen geloof kan worden gehecht. De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van huidig derde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aanbrengt die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.

4.4. Verzoeker merkt thans in zijn verzoekschrift op dat "(...) op de dag van het gehoor één van deze (gehoor)apparaten kapot was, en er door verzoeker is gevraagd of dat de tolk aan de andere kant van hem zou kunnen zitten, weze dus aan de kant waarvoor het apparaat wel nog werkte." "Dit werd" volgens verzoeker "evenwel geweigerd (?!) waarbij de tolk bleef zitten aan de kant waar cliënt niet goed kon horen, en waarbij zijn oorapparaat niet werkte. Hij kon hierdoor de vragen niet goed begrijpen, met alle gevolgen vandien".

Deze argumentatie van verzoeker, die overigens eerder al bij zijn beroep bij de Raad in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming dergelijke auditieve problemen aanhaalde, vindt echter niet de minste steun in het administratief dossier. Nergens uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van huidig derde verzoek om internationale bescherming enig probleem met betrekking tot (een van) zijn hoorapparaten/gehoor heeft aangehaald, laat staan dat hij zou hebben gemeld dat hij ingevolge hiervan de tolk en de vragen niet goed begreep en dat hij de tolk zou hebben voorgesteld om van plaats te wisselen, maar deze dat weigerde. Dit blijkt uit niets en wordt door verzoeker op generlei wijze aangetoond.

Uit het verslag van verzoekers interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming blijkt daarentegen dat het verhoor er goed en zonder problemen verliep. Verzoeker bleek de vragen goed te verstaan en te kunnen beantwoorden. Verzoeker, die aangaf de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk, werd er uitdrukkelijk op gewezen dat indien er zich tijdens de loop van het gehoor problemen zouden voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk, hij dit steeds diende te melden (administratief dossier, stuk 4, 'verklaring betreffende procedure' d.d. 24 november 2018, puntje 2). Verzoeker heeft geheel nagelaten dergelijke problemen, indien deze zich al effectief zouden hebben voorgedaan, te melden, minstens toont hij het tegendeel niet aan en vindt verzoekers argumentatie niet de minste grond in de gegevens in het administratief dossier. Verzoeker ondertekende bovendien het verslag van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het hem in het Arabisch werd voorgelezen, zonder enige opmerking of kritiek (te formuleren) voor akkoord waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht en correct zijn (AD, stuk 5, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 24 november 2018).

In zoverre verzoekers argumentatie/kritiek omtrent zijn gehoorproblemen betrekking heeft op (de procedure in het kader van) zijn eerste of volgend verzoek om internationale bescherming, is deze laattijdig en niet ontvankelijk.

4.5. Verzoeker voegt enkele documenten toe als bijlage aan zijn verzoekschrift die hij aanduidt als volgt: "afschrift vonnis rechtbank van persoonlijke zaken te Al-Beiaa dd. 30.09.2015 met medegaande vertaling" en "afschrift overlijdensakte broer verzoeker met vertaling".

Beide documenten betreffen evenwel slechts fotokopieën, met andere woorden makkelijk te manipuleren stukken waarvan de authenticiteit en auteur onmogelijk te verifiëren valt. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Overigens acht de Raad het ten zeerste opmerkelijk en bevreemdend dat waar in het neergelegde vonnis d.d. 30 september 2015 staat te lezen dat verzoekers broers M. en Z. en moeder getuigen dat hun respectievelijke broer en zoon S. sinds 21 juli 2007 vermist is –verzoeker situeerde diens verdwijning bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming evenwel eerder in mei 2007- en dat zij hem sindsdien niet meer hebben gezien en niets afweten van diens lot, waarop de rechtbank hem dood verklaart omwille van de lange periode van vermissing, in het andere door verzoeker bijgebrachte document van diezelfde datum, namelijk het uittreksel van de overlijdensakte van de dienst medische statistiek van het departement van gezondheid te Bagdad, als reden van het overlijden van S. staat vermeld: "Myocardinfarct in de hartspeer". De Raad acht deze vaststellingen moeilijk verzoenbaar.

Daarnaast dienst vastgesteld dat blijkens de door verzoeker voorziene voor eensluidend verklaarde vertaling bij het "uittreksel van overlijdensakte" op "30/09/2015" opgesteld, op het stuk de "Naam van en handtekening en stempel van de bevoegde ambtenaar, op 27/01/2019" staat vermeld, dit terwijl de vertaling van het stuk reeds op 16 januari 2019, een tiental dagen eerder dus, werd voorgelegd aan en daags nadien voor echt werd verklaard door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, hetgeen chronologisch gezien dus niet kan kloppen.

Gelet op het gegeven dat het slechts kopieën zijn, voormelde inhoudelijke vaststellingen, verzoekers relaas ongeloofwaardig is, en blijkens de informatie van het Commissariaat-generaal (COI Focus "Irak. Corruptie en documentenfraude" van 8 maart 2016) er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland, kan aan de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde documenten geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Verzoeker licht overigens niet in het minst toe waarom hij die documenten niet eerder heeft neergelegd, te meer nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij regelmatig contact heeft met zijn familie in Irak.

Zelfs al zou alsnog bewijswaarde worden gehecht aan voormelde door verzoeker bijgebrachte documenten, quod non, blijkt hieruit louter dat verzoekers broer S. overleden zou zijn of als overleden wordt beschouwd, doch de stukken bevatten geen concrete link met of informatie over de door verzoeker voorgehouden vervolgingsproblemen met de familie van zijn ex-echtgenote en zijn dan ook geenszins van aard de geloofwaardigheid hiervan te herstellen.

4.6. Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing wordt genomen in overeenstemming met 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. De door verzoeker

aangebrachte nieuwe elementen werden in het licht van beide artikelen onderzocht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

4.7. Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift voorts zeer algemeen op dat er in Irak tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen, hetgeen niet wordt betwijfeld doch niets meer dan een algemene vaststelling is, en hij verwijst verder naar recente landeninformatie die hij evenwel nalaat/vergeet neer te leggen. Een dergelijke loutere verwijzing naar (algemene informatie aangaande) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op het voorgaande en de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker gaat echter niet in het minst in concreto in op en laat alzo geheel na een ander licht te werpen op de informatie en beoordeling van het Commissariaat-generaal omtrent de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, waarbij door de commissaris-generaal op goede grond wordt besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 april 2019, voert verzoekende partij aan dat er in haar dossier te weinig onderzoek is geweest naar de problemen die zij gekend heeft en kent met haar schoonfamilie. Verzoekende partij wijst erop dat een en ander fout is gelopen tijdens haar gehoor aangezien zij een hoorapparaat heeft en de tolk aan de verkeerde kant stond en dit de verklaring is voor een aantal tegenstrijdigheden of onduidelijkheden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie en het formuleren van algemene kritiek, zonder dat zij evenwel enigszins *in concreto* ingaat op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen formuleert aangaande de in de beschikking opgenomen grond (die hier een ander licht op vermogen te werpen).

Met betrekking tot de algemene opmerking van verzoekende partij dat er in haar dossier te weinig onderzoek is geweest naar de problemen die zij heeft gekend en nog kent met haar schoonfamilie, dient te worden beklemtoond dat aan die problemen geen geloof wordt gehecht. De Raad verwijst dienaangaande naar de grond in voornoemde beschikking waarbij wordt *“benadrukt dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming bij ’s Raads arrest nr. 207 197 van 25 juli 2018 werd vastgesteld en geoordeeld dat aan het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas, met name de beweerde problemen met en vrees voor de familie van zijn ex-vrouw en in het bijzonder haar neef O., -die samen met de sjitische militie waarvan hij lid was verantwoordelijk zou zijn voor de ontvoering en vasthouding van verzoeker en diens broers M. en H. in 2007 en die hen naar het leven staat-, geen geloof kan worden gehecht.”* en waarbij wordt vastgesteld dat *“(…) verzoeker in het kader van huidig derde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aanbrengt die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.”* Met haar algemene kritiek gaat verzoekende partij geheel voorbij aan, minstens werpt ze geen ander licht op deze grond in de beschikking.

Waar verzoekende partij voorts oppert dat een en ander fout is gelopen tijdens haar verhoor aangezien zij een hoorapparaat heeft en de tolk aan de verkeerde kant stond en dat dit de verklaring is voor een aantal tegenstrijdigheden of onduidelijkheden, waarmee zij louter de argumentatie in haar verzoekschrift hieromtrent herhaalt, wijst de Raad op de grond in de beschikking van 25 april 2019 waar in dit verband het volgende wordt opgemerkt:

“Verzoeker merkt thans in zijn verzoekschrift op dat “(…) op de dag van het gehoor één van deze (gehoor)apparaten kapot was, en er door verzoeker is gevraagd of dat de tolk aan de andere kant van hem zou kunnen zitten, weze dus aan de kant waarvoor het apparaat wel nog werkte.” “Dit werd” volgens verzoeker “evenwel geweigerd (!) waarbij de tolk bleef zitten aan de kant waar cliënt niet goed kon horen, en waarbij zijn oorapparaat niet werkte. Hij kon hierdoor de vragen niet goed begrijpen, met alle gevolgen van dien”.

Deze argumentatie van verzoeker, die overigens eerder al bij zijn beroep bij de Raad in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming dergelijke auditieve problemen aanhaalde, vindt echter niet de minste steun in het administratief dossier. Nergens uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van huidig derde verzoek om internationale bescherming enig probleem met betrekking tot (een van) zijn hoorapparaten/gehoor heeft aangehaald, laat staan dat hij zou hebben gemeld dat hij ingevolge hiervan de tolk en de vragen niet goed begreep en dat hij de tolk zou hebben voorgesteld om van plaats te wisselen, maar deze dat weigerde. Dit blijkt uit niets en wordt door verzoeker op generlei wijze aangetoond.

Uit het verslag van verzoekers interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming blijkt daarentegen dat het verhoor er goed en zonder problemen verliep. Verzoeker bleek de vragen goed te verstaan en te kunnen beantwoorden. Verzoeker, die aangaf de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk, werd er uitdrukkelijk op gewezen dat indien er zich tijdens de loop van het gehoor problemen zouden voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk, hij dit steeds diende te melden (administratief dossier, stuk 4, ‘verklaring betreffende procedure’ d.d. 24 november 2018, puntje 2). Verzoeker heeft geheel nagelaten dergelijke problemen, indien deze zich al effectief zouden hebben voorgedaan, te melden, minstens toont hij het tegendeel niet aan en vindt verzoekers argumentatie niet de minste grond in de gegevens in het administratief dossier. Verzoeker ondertekende bovendien het verslag van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het hem in het Arabisch werd voorgelezen, zonder enige opmerking of kritiek (te formuleren) voor akkoord waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat de inhoud ervan

overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht en correct zijn (AD, stuk 5, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 24 november 2018).

In zoverre verzoekers argumentatie/kritiek omtrent zijn gehoorproblemen betrekking heeft op (de procedure in het kader van) zijn eerste of volgend verzoek om internationale bescherming, is deze laattijdig en niet ontvankelijk."

Verzoekende partij gaat hier niet op in en laat also geheel na hier een ander licht op te werpen. Ze brengt geen concrete en valabele elementen bij die vermogen afbreuk te doen aan deze en de overige in de beschikking van 25 april 2019 opgenomen gronden.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS